

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 180. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118156912/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Minna

den anden Bred saas intet andet Lys end et Par kulørte Signallygter, og den mørke Bjærgmasse viste sig kun som en stjerneles Del af Himlen.

Ittoget jog forbi derovre og mindede os om Tiden. Men netop nu begyndte det at lysne perlemorsagtig forude; under Lysningen traadte en mørk Bjærgbue frem. Masterne af et Par Elbpramme tegnede sig paa Himlen. Glansen blev hurtig rødere som af en Ildbrand -- havde man været ved Rhinen, vilde man tro, at det var Hindarfjældet lysbrændende, der havde sig som en glødende Kuppel over Winterbergs jævne Skovaas, just hvor Hakket midtvejs silhouetterede sig. Faa Minutier, og Maanen svævede frit, bestandig mindre gylden og mere krystallisk, over Bjærglandskabet med Flodens Krumning, et Landskab, som den selv syntes at skabe af Nattens Chaos og at fuldkommengøre mer og mer.

Det var for skønt til, at man kunde tænke paa at skilles. Og vi blev ved at gaa frem og tilbage ved Floden fra det lille ensomme Ventskur, til vi kom saa nær ved den første Hotelhave, at vi saå de sorte Frakker og brogede Damehatte bevæge sig under Løvet.

Alene paa dette fremmede Sted, forekom vi

os som et nygift Par, der er paa Bryllupsrejse. Jeg priste det lykkelige Tilfælde, der havde tvunget os til at overnatte.

— Jeg var ganske vist ogsaa glad derover strax, sagde Minna, men snart efter blev jeg rigtignok betænkelig, for jeg havde det jo dog paa en Maade paa min Samvittighed, — jeg burde ikke have været saa paastaaelig. Selv havde jeg kun et Par Mark hos mig. Hvis du nu ikke havde haft mer, saa havde min Letsindighed bragt os i en slem Forlegenhed. Der faldt en Sten fra mit Hjerte, da jeg saa Hertz og dig i en praktisk *tête à tête*, og forstod, at du ikke behøvede at laane Noget af ham. Jeg var allerede ganske hed om Ørene. . . . Ak, de Penge, Harald! Det var maaske en Mindelse om, hvormeget man altid bør tænke paa dem ved alle Planer.

Og vi fordybede os i de pekuniære Fremtids-Udsigter og Beregninger over, hvor Lidt der kunde gøres tilstrækkeligt ved økonomisk Kunst, — et tilsyneladende meget prosaisk Emne, men som i Virkeligheden for unge Kærestefolk, der ere ligesaa fattige som forelskede, har større Tiltrækning end den mest ophøjede Romantik. Ja, hvor sværmeriske vi end vare, tvivler jeg dog meget om, at det Guld,